

Neděle 2. po Vánocích

1J 1,1-4

2.1.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista.

Introit:

Hospodin dal poznat svoji spásu,
zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost,
na své milosrdenství se rozpomenul.

Píseň: 288

Čtení: J1,1-14

Píseň: 309

Kázání: 1J 1,1-4

Jako by pisatel dopisu zapomněl na antickou slušnost. Epištola Janova začíná rázně, bez zdoluhavých zdvořilostí a oslovení. Jako by pisatel celý udýchán právě přišel do shromáždění a začal druhým vyprávět o tom, co slyšel, viděl, prostě zažil. Připomíná mi to běh dvou učedníků z Emaus do Jeruzaléma, kteří, určitě udýchaní, s dychtivostí začali sdělovat to, co pro ně bylo životně nejdůležitější. Setkali se s Pánem. Autor této epištoly směřuje jasně k cíli, nezdržuje se konvencí. Jde k jádru věci.

Celkem sedm sloves, které nám určují smyslové vnímání, představují setkání se *Slovem života*. Představují to, co pisatel Jan vnímá jako nejdůležitější sdělení.

Kdy se Slovo života zjevilo, zde není přesně určeno. Slovo, které se stalo hmatatelným, se již stalo na počátku. Co můžeme považovat za počátek Božího stvoření? Je počátkem čas, který začal odměřovat náš život? Je počátkem slovo Boží, které zní nad propastnou tůň při stvoření světa? Či je počátkem časů narození betlémského dítěte? Nebo počátkem opravdových dějin lidstva je kříž a zmrtvýchvstání? A vůbec, proč je potřebí říct, co bylo na počátku? Není to jedno, proč se hádat o to, co bylo nikoli první, ale na počátku?

Pisatel na tyto otázky neodpovídá. Nechává na nás, abychom sami určili naše počátky víry, počátky svědectví o Bohu. Abychom sami rozpoznali počátek našich dějin víry.

Pisatel též, a to si všimněte, nemluví v ich formě. Není to nějaký blouznivec, který chce založit novou církev. Není to člověk, který by vykřikoval „já své počátky vidím takto“. Pisatel se opírá nejen o své svědectví, tedy o své vidění, slyšení vnímání světa. Jeho smyslové vnímání je korigováno vnímáním těch, kteří hledají počátek *Slova života* jako on.

Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly. Nepřesně, vágně zní tato slova. To, co zde není vůbec objasněno, dovypravováno, je to jen naznačeno. Někaké společenství slyšelo, vidělo, hmatalo. Možná to trochu zní jako jakési tajemství sdílené v kruhu těch zasvěcených.

Jak to, že pisatel nevypráví o tom, co slyšel, viděl, na co hleděl a čeho se dotýkal? Jak to máme my, lidé jednadvacátého století, sdílet stejně? Je to slyšení, vidění, hledění a hmatání vůbec přenosné, když ani nevíme, co to má být?

Věřím, že to slyšení, vidění, hledění a hmatání je spojeno se *Slovem života*. Jak se dá *Slovo života* slyšet, vidět, jak na něj hledět, jak je možné se jej dokonce dotknout? Slovo je pouhým zvukem, což opravdu můžeme vnímat. Ale dá se vidět slovo, leda napsané na papíře? Natož jak se dá zvuk slova zachytit zrakem, pohmatem?

Ano, tak záhadné a rozporuplné je Boží zjevení v Ježíši Kristu. Pisatel zde již neopakuje slova Ježíšova, ani Ježíšův životní příběh. Svědek víry Jan předpokládá, že Kristův příběh všichni velmi dobře znají.

Pisatel pravděpodobně nezažil Ježíše z Nazareta jako apoštolové. Pisatel – svědek víry Jan – na tom byl pravděpodobně stejně jako my. I on se musel spolehnout na to, co slyšel od těch, kteří mu svědčili o Pánu Bohu a životu, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. I on se spolehl na svědectví těch, kteří uvěřili ve *Slovo života*.

Na počátku Bůh tvoří z počátečního chaosu smysluplný svět. Na počátku chaosu lidských dějin se zjevuje Ježíš Kristus, aby přemohl síly chaosu, zmaru a smrti. Na počátku Bůh nejen dává smysluplný svět, ale též život svému stvoření. Na počátku nedělního rána je nám darován život. Toto tajemné dění je pro nás slyšitelné, viditelné i hmatatelné, ve *společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem*. Do tohoto společenství nás pisatel této epištoly zve.

Společenství lidí, kde základním svorníkem je Bůh v Ježíši Kristu. Tak v tomto společenství, které je tak pozemské a horizontální, díky Ježíši Kristu se protíná Boží vertikála s námi. Společenství s Bohem jde v ruku v ruce se společenstvím mezi věřícími. Obě dimenze jsou od sebe neoddělitelné.

Znamením společenství není jen bratrská vstřícnost a láska, ale především svědectví o *Slovu života a radosti*. Svědectví, které právě přetváří naši nedokonalost, různost, naše různá rozpoložení.

Pisatel Jan předává společenství shromážděným, u kterých jsou různice, velkou nadějí. Touto nadějí je *Slovo života*-Ježíš, který obživuje společenství těch, kteří na životech druhých slyšeli, viděli, hleděli dotek Božího milosrdenství.

Amen.

Večeře Páně